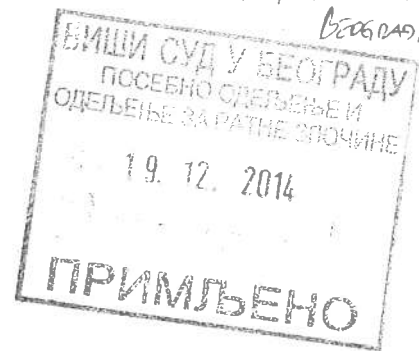

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ
Кж1 По2 4/14
[REDACTED] 12.2014. године
БЕОГРАД

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, Одељење за ратне злочине, у већу састављеном од судија: Сенише Важића, председника већа, Соње Манојловић, мр Сретка Јанковића, Омера Хаџиомеровића и др Миодрага Мајића, чланова већа, уз учешће вишег саветника Росанде Џевердановић Савковић, као записничара, у кривичном поступку против окр.Ђуре Тадића, због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ у вези члана 22 КЗ СРЈ, одлучујући о жалбама Тужиоца за ратне злочине и браниоца окр.Ђуре Тадића, адв.Дијане Хајдуковић Росић, изјављеним против пресуде Вишег суда у Београду, Одељење за ратне злочине К.По2.бр.5/2013 од 06.02.2014. године, у седници већа одржаној дана 12.12.2014. године, у присуству заменика Тужиоца за ратне злочине Снежане Станојковић, окр.Ђуре Тадића и његовог браниоца адв.Дијане Хајдуковић Росић, једногласно је, дана 12.12.2014.године, донео

ПРЕСУДУ

УСВАЈА СЕ жалба Тужиоца за ратне злочине, па се **ПРЕИНАЧУЈЕ** пресуда Вишег суда у Београду, Одељење за ратне злочине К.По2 бр.5/2013 од 06.02.2014. године, само у делу одлуке о кривичној санкцији, тако што Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине окр. Ђуру Тадића, за кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ у вези члана 22 КЗ СРЈ, применом наведених законских прописа и одредби чланова 4, 5, 33, 38 и 41 КЗ СРЈ, **ОСУЂУЈЕ** на казну затвора у трајању од 13 (тринаест) година, док се жалба браниоца окр. Ђуре Тадића, адв. Дијане Хајдуковић-Росић **ОДБИЈА** као неоснована, а првостепена пресуда у непреиначеном делу **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду, Одељење за ратне злочине К.По2.бр.5/2013 од 06.02.2014. године, окр.Ђуро Тадић оглашен је кривим због извршења кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из

члана 142 став 1 КЗ СРЈ у вези члана 22 КЗ СРЈ, па је, применом наведених законских прописа и одредби чланова 4, 5, 33, 38 и 41 КЗ СРЈ, осуђен на казну затвора у трајању од десет година, те је обавезан да суду на име паушала плати износ од 10.000,00 динара, у року од 15 дана, од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења, као и трошкове поступка о чијој ће висини бити одлучено накнадно посебним решењем, док су оштећени Михаел Џаферагић, Селма Кулдија, Ахмет Шахиновић, Фирдуз Ракић, Зухра (██████████) Дупановић, Зухра (██████████) Дупановић, Исмет Војић, Шехерзада Хеџић, Тахира Хајрулаховић, Шарић Сабина, Шехић Хусеин, Шарић Хасе, Шехић Алмир, Асим Војић, Сеад Дупановић и Амир Џаферагић, упућени да имовинско-правни захтев остваре у парничном поступку.

Против напред наведене пресуде, благовремено су жалбе изјавили:

-Тужилац за ратне злочине, због одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине, преиначи првостепену пресуду у погледу одлуке о кривичној санкцији, тако што ће окр.Ђури Тадићу, за кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ у вези члана 22 КЗ СРЈ, изрећи строжију казну по закону,

-бранилац окр.Ђуре Тадића, адв.Дијана Хајдуковић Росић, из свих законских разлога, са предлогом да Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине укине или преиначи побијану пресуду, тако што ће предмет вратити на поновно суђење у циљу потпуног и правилног утврђења чињеничног стања и испитивања осталих жалбених навода, односно уколико не укине пресуду, да оптуженом изрекне блажу кривичну санкцију, односно у краћем временском трајању и ослободи плаћања трошкова и судског паушала.

Одговор на жалбу браниоца окр.Ђуре Тадића, адв. Дијане Хајдуковић Росић, поднео је Тужилац за ратне злочине, те је одговор на жалбу Тужиоца за ратне злочине поднела бранилац окр.Ђуре Тадића, адв.Дијана Хајдуковић Росић.

Тужилац за ратне злочине је, у поднеску КТО бр.3/13 од 27.05.2014. године, предложио да Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине усвајањем жалбе Тужиоца за ратне злочине преиначи првостепену пресуду, у делу одлуке о казни, те окр.Ђури Тадићу, за кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ у вези члана 22 КЗ СРЈ, изрекне строжију казну по закону, а одбије као неосновану жалбу браниоца окр.Ђуре Тадића, адв.Дијане Хајдуковић Росић.

Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине, одржао је седницу већа, у складу са одредбом члана 448 ЗКП, у присуству заменика Тужиоца за ратне злочине Снежане Станојковић, окр.Ђуре Тадића и његовог

браниоца адв.Дијане Хајдуковић Росић, на којој је размотрио списе предмета, па је, након разматрања навода и предлога из жалби, имајући у виду и мишљење Тужиоца заратне злочине, те објашњења навода жалби које су дали заменик Тужиоца за ратне злочине и бранилац окривљеног, а након што је првостепену пресуду испитао у оквиру основа, дела и правца побијања који су истакнути у жалбама, сходно одредби члана 451 став 1 ЗКП, донео одлуку као у изреци пресуде.

Жалбом браниоца окр.Ђуре Тадића, побија се првостепена пресуда због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 2 ЗКП, тако што се истиче да је изрека пресуде противречна разлозима пресуде, те да о чињеницама које су предмет доказивања постоји знатна противречност између онога што се наводи у разлозима пресуде о садржини исправа и записника о исказима датим у поступку и самих тих исправа и записника.

Међутим, према оцени већа Апелационог суда у Београду, Одељење за ратне злочине, изрека првостепене пресуде није противречна, нити сама себи, нити разлозима пресуде, а првостепени суд је о свим чињеницама важним за доношење пресуде дао довољне, јасне и аргументоване разлоге, који и у погледу одлучних чињеница не садрже никакве противречности нити нејасноће, те је првостепени суд у побијаној пресуди, којом је окривљеног огласио кривим, дао детаљне разлоге које у свему као правилне прихвата и веће овог суда.

Побијајући првостепену пресуду због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, жалбом браниоца окривљеног се оспорава оцена суда дата о изведеним доказима, као и његови чињенични закључци.

Међутим, веће Апелационог суда у Београду, Посебно одељење, налази да је првостепени суд, на основу свих потребних и изведених, те правилно цењених доказа, чињенично стање потпуно и правилно утврдио и дошао до несумњивог закључка да је окр.Ђуро Тадић извршио радње описане у изреци првостепене пресуде. При томе је првостепени суд изведене доказе ценио, како појединачно, тако и у њиховој међусобној повезаности, као и у склопу одбране окривљеног, дајући за своје чињеничне закључке довољне, јасне и аргументоване разлоге, које у свему као правилне прихвата и веће овог суда.

У жалби браниоца окривљеног се истиче да је спорно, у погледу утврђеног чињеничног стања, број учесника тј. извршилаца у критичном догађају, те број, боје и марке возила која су била у Дуљцима критичном приликом.

Међутим, чињеница да је критичном приликом осам лица дошло са два возила утврђена је из исказа сведока Зорана Берга, Узејира Ракића, Мирхада Цаферагића, те Жељка Бабића, а осим тога, и сам окр.Ђуро Тадић је у својој одбрани навео да их је укупно осморица дошло на место где се догађај одиграо.

тј.он и његова браћа Јовица и Светко, братанац Зоран Тадић, Бабић Жељко, Берга Зоран, те Гојко и његов стриц. Сведоци Милан Иванчевић, Миле Пепић, Војић Изет, Узејир Ракић и Мирхад Чаферагић у својим исказима су били децидни да су сва лица изашла из возила и да су се, врло брзо упутила ка цивилима, чиме је оповргнута одбрана окривљеног у којој је навео да је сада покојни Гојко Ђурић први сам запуцао по цивилима и да се потом вратио те друге истерао пушком из возила, а да су он тј.оптужени и његов брат Светко Тадић остали у колима и да се нису придружили осталим лицима, већ да су се сами убрзо вратили у Рајновце.

Из исказа сведока Милана Иванчевића, Узејира Ракића, Војић Изета, Мирхада Чаферагића, Зорана Берге и Жељка Бабића несумњиво је утврђено да су критичном приликом дошла два путничка возила, коју чињеницу је потврдио и испитани сведок Мехо Ракић.

Сведоци Милан Иванчевић и Миле Пепић, који су критичном приликом били лица задужена за спровођење радне обавезе, и који су се налазили у непосредној близини возила којима су дошла униформисана лица, недвосмислено су потврдили да се нико од униформисаних лица није удаљавао возилом, те је сведок Пепић потврдио да нико није остао у возилу, док је сведок Милан Иванчевић навео да, колико се он сећа, нико није остао у возилу, те је првостепени суд правилно поступио када је овакве њихове исказе ценио као уверљиве, доследне и искрене.

Разлике у исказима оштећених у погледу броја и марке возила која су уочили тога дана у Дуљцима, према правилном закључку првостепеног суда потпуно су разумљиве, с обзиром на различитости које постоје између самих сведока оштећених у годинама и моћи запажања, а пре свега у погледу познавања модела и типова возила, при чему нарочито треба имати у виду да је код оштећених лица постојао страх високог интензитета, током и након предметног догађаја, што свакако према такође правилном закључку првостепеног суда утиче на моћ запажања и репродуковања детаља који су запажени у догађају, имајући у виду и протек времена од предметног догађаја до давања исказа.

Бранилац окривљеног, у изјављеној жалби истиче као спорно питање у погледу утврђеног чињеничног стања и да ли сви учесници били маскирани или не и да ли су сви били наоружани.

Међутим, првостепени суд је правилно поступио када је исказе сведока Тахире Хајрулаховић, Софтић Исмета, Војић Изета, Милана Иванчевића и Мила Пепића оценио као међусобно сагласне, искрене и уверљиве у погледу чињенице да су униформисана лица која су дошла у Дуљке била маскирана, у моменту када прилазе и пуцају на цивиле. Такође, из исказа сведока Милана Иванчевића и Мила Пепића несумњиво је утврђено да су сви који су изашли из

возила критичном приликом били наоружани аутоматским оружјем. Осим тога, сведок Јово Вуцеља у свом исказу је навео да су у то време, сви који су били војно ангажовани, односно и они који су били у војсци и који су били у полицији, имали аутоматске пушке, те је и сведок Симо Кеџман, који је у време догађаја виђао оптуженог и знао да је припадао рајновачкој чети, у свом исказу је навео да мисли да је оптужени дужио аутоматску пушку.

Даље, у жалби браниоца окривљеног се истиче да анализом свих доказа произилази да не постоји ниједан неспоран доказ који говори о учешћу окривљеног у пуцању на цивиле, а посебно ниједан сведок не указује децидно на њега као могућег извршиоца.

Међутим, из исказа сведока оштећене Тахире Хајрулаховић, а у односу на одлучне чињенице које се односе на дешавање испред куће Хусеина Војића, по доласку униформисаних лица, утврђено је да је критичном приликом дошло осам униформисаних лица, који су тада сви били маскирани и наоружани аутоматским пушкама које су репетирали док су се кретали ка цивилима, те да су у моменту када су од њих били удаљени 4 метара, а од других и ближе, почели да пуцају у моменту када су сва осморица била у паралелном положају у односу на цивиле који су седели испред куће.

Такође из исказа сведока Војић Изета, који је суд правилно прихватио, утврђено је да су сви мушкарци који су дошли колима у Дуљке том приликом били наоружани аутоматским пушкама, да их је било осморица, и да су убрзо по доласку почели пуцати по народу који је пио кафу, који исказ је у овом делу сагласан са већ напред наведеним исказом сведока Тахире Хајрулаховић.

Првостепени суд је из исказа сведока Беће Дупановића утврдио да је у Дуљке дошло осам наоружаних лица и да су сви пуцали по људима који су пили кафу испред куће, као и по другим цивилима који су се налазили околу.

С обзиром на напред наведене исказе сведока, посматране у склопу са исказима сведока који су били у позицији да виде заједнички долазак два возила, те излазак осам униформисаних и наоружаних лица из поменутих возила, према правилном закључку првостепеног суда несумњиво је утврђено да су сва лица која су дошла, кренула ка цивилима који су били испред куће Хусеина Војића, и по околним вођњацима, између осталог и у доњем воћу, и да су сви пуцали према цивилима, чиме је у потпуности недвосмислен закључак првостепеног суда да је окр. Ђура Тадић, који ни сам није спорио да је са том групом дошао у Дуљке, односно заједно са Светком Тадићем, Јовицом Тадићем, Зораном Тадићем, Зораном Бергом, Жељком Павићем, те сада покојнима Гојком и Слободаном Ђурићем, наоружан кренуо ка цивилима и у исте пуцао.

У вези са напред изнетим, правилно је поступио првостепени суд када је одбрану окр. Ђуре Тадића, у делу у коме тврди да није излазио из кола, да се

одмах по доласку у Дуљке и вратио, да није био наоружан и да ни метка није испалио, оценио као неистиниту, оповргнуту осталим изведеним доказима и очигледно усмерену на избегавање кривичне одговорности.

Бранилац окривљеног, у изјављеној жалби истиче, да је сведок Жељко Бабић потврдио део одбране окривљеног да се током трагичног догађаја налазио на цести поред кола, што је потпуно исто изјавио и непристрасни сведок – очевидац Узејир Ракић, чиме су, према ставу браниоца, потврђени наводи одбране окр. Тадића.

Међутим, према оцени већа Апелационог суда у Београду, Одељење за ратне злочине, правилно је поступио првостепени суд када није прихватио измењени исказ сведока Жељка Бабића са главног претреса, у делу у којем је навео да су сви, осим Ђуре Тадића, имали фантомке, као и да Ђуро Тадић код себе није имао оружје, нити је пуцао, те да није отишао са осталима, већ је остао код свог аутомобила који је од раскрснице био удаљен око 50 метара, а да су сви остали пуцали, с обзиром да је, према правилном закључку првостепеног суда, овакав исказ у супротности са исказима највећег броја сведока који су доследно наводили да су сви који су дошли били наоружани аутоматским оружјем и да су сви пуцали. Осим тога, када је овом сведоку предочен ранији исказ, да је Тадић Ђуро остао да стоји на асфалтном путу са аутоматском пушком у рукама, да му је, у тренутку када је био окренут према воћу, од Бегове куће, Ђуро остао иза леђа, и да је Ђуро био у доњем воћу, са које стране је чуо пуцњаву, те да му није познато да ли је Ђуро некога погодио у доњем воћу, па када су му предочене нелогичности у његовом исказу, односно да оптужени није могао да погоди било кога у доњем воћу уколико није имао пушку, сведок за наведено није имао никакво објашњење, из ког разлога је, а имајући у виду и исказе сведока који потврђују да су сви који су дошли у Дуљке имали наоружање тј. аутоматске пушке и да су пуцали, правилан закључак првостепеног суда да је промена исказа на главном претресу тежња сведока Жељка Бабића да прилагоди свој исказ датој одбрани оптуженог, а у циљу олакшавања његове кривичне одговорности.

Такође, у односу на исказ сведока Узејира Ракића, који је суд правилно прихватио налазећи да се овај сведок детаљно и искрено изјашњавао у погледу битних чињеница, односно да је видео долазак два возила из којих је изашло осам униформисаних лица, да су сви били наоружани, да се неко од њих упутио до чувара, а потом су се сви, међу њима и возачи који су препаркирали возила, упутили макадамским путем ка Беговој кући, где је била већина људи који су били на радној обавези, одакле је потом и зачуо паљбу, правилан је закључак првостепеног суда да чињеница да је овај сведок видео да су возачи препаркирали возила не доводи у сумњу искреност његових навода, нити указује на другачији след догађаја од онога који је пренет од стране других сведока, чије исказе је правилно првостепени суд прихватио, с обзиром да је и овај сведок потврдио да су се сви који су дошли у Дуљке упутили у правцу

Бегове куће.

Потом се у жалби браниоца окр. Ђуре Тадића истиче да је суд констатовао бројне контрадикторности у сведочењима, које, према ставу одбране, упућују на сумњу да су та сведочења субјективно обојена и као таква неприхватљива као доказ у овако сложеном кривичном поступку, те да суд на страни 43 образложења своје одлуке констатује очигледну контрадикторност исказа сведока, али наводи да то није од значаја, међутим одбрана сматра да су те контрадикторности од великог значаја и да указују на непоузданост тог доказног средства.

Међутим, напред поменуто образложење првостепеног суда на страни 43 пресуде, односи се на разлике у исказима сведока у погледу означавања лица које је иницирало одлазак у Дуљке, при чему се у исказима највећег броја сведока помиње сада покојни Слободан Ђурић као иницијатор освете, те је првостепени суд правилно нашао да овакве разлике нису од значаја, с обзиром да је из изведених доказа несумњиво утврђено да је окр. Ђуро Тадић подржао одлуку да се иде у освету према Муслиманима, а која је потом и спроведена, између осталог и над цивилима који су 23. септембра били на радној обавези у Дуљцима.

Према оцени већа Апелационог суда у Београду, Одељење за ратне злочине, првостепени суд је, о појединим разликама у исказима сведока, дао довољне и јасне разлоге, као што је то у погледу броја возила и марке возила, о чему је напред већ било речи. Такође је првостепени суд, према оцени већа овог суда, и у односу на разлоге у исказима сведока у погледу одређених чињеница, изнео довољне и јасне разлоге, које у свему као правилне прихвата и овај суд. Тако су постојале разлике између исказа сведока Зорана Берге и Жељка Бабића у погледу организације око поласка у Дуљке и распореда седења у колима, међутим, према правилном закључку првостепеног суда, ове разлике нису од значаја, с обзиром на чињеницу да су у Дуљке отишла два возила, од којих је једно возило возио Ђуро Тадић, а друго Гојко Ђурић, те чињенице да су у Дуљке дошли њих осморица.

Потом, сведоци Миле Пепић, Војић Изет и Ракић Узејир су различито описивали тренутак када су униформисана лица на главе стављала маске, међутим, првостепени суд је несумњиво утврдио да су искази ових сведока међусобно сагласни и доследни у погледу чињенице да су сва униформисана лица, која су кренула ка цивилима који су се налазили испред куће Хусеина Војића и по вођњацима, била маскирана у тренутку када су пришла до цивила и на њих запуцала.

Даље, исказ сведока Тахире Хајрулаховић, у делу у коме наводи да је по уласку у једну од кућа затекла Асима Војића и Шехерзаду Војић, није у сагласности са исказом Шехерзаде Хеџић, рођене [REDACTED] која потврђује да се у

једном моменту код ње у кући сакрила рањена Тахира, али да том приликом Асим није био присутан, међутим, према правилном закључку првостепеног суда ове несагласности не доводе у сумњу исказ сведока Тахире Хајрулаховић у преосталом делу, с обзиром да је сасвим разумљиво да се сведок не сећа свих детаља, имајући у виду да је у том тренутку већ била рањена, да је била у великом страху, спашавајући свој живот.

Такође, према оцени већа Апелационог суда у Београду, Одељење за ратне злочине, правилан је закључак првостепеног суда да чињеница да поједини сведоци, због места на коме су се налазили у моменту доласка униформисаних лица у Дуљке, нису видели свих осам лица, већ само нека од њих, никако не доводи у сумњу искреност и веродостојност исказа сведока који су доследно и уверљиво тврдили да је дошло осам наоружаних лица и да су сви пуцали. Разлике у исказима сведока у наведеном делу су, према правилном закључку првостепеног суда, потпуно логичне, с обзиром да је утврђено да су се сведоци налазили на различитим местима, тј. по околним воћњацима и испред Бегове куће, као и да су се наоружана лица у једном тренутку разишла на више страна у потрази за цивилима који су се већ после првог рафала разбежали.

Бранилац окр. Ђуре Тадића у изјављеној жалби као спорно, у погледу утврђеног чињеничног стања истиче број жртава, тј. цивила, уз истицање да је суд утврдио смрт осамнаест цивила и таксативно утврдио њихова имена, иако је таква констатација, према ставу одбране, у колизији са налазом судског вештака, односно записником о ексхумацији, а посебно са обдукционим записницима из којих произилази да нема података о узроцима смрти за неколико лица.

Међутим, према оцени већа Апелационог суда у Београду, Одељење за ратне злочине, напред изнетим жалбеним наводима браниоца окривљеног, не доводи се у сумњу правилност и потпуност утврђеног чињеничног стања од стране првостепеног суда, а у погледу чињенице да је у предметном догађају лишено живота осамнаест лица.

Наиме, од осамнаест лица која су у Дуљцима лишена живота, један број је ексхумиран дана 10.04.2000. године на локацији Ђукови – Орашац, а потом је извршена и њихова ДНК идентификација, што је све утврђено на основу записника о ексхумацији, записника о извршеним обдукцијама посмртних остатака, записника сачињених од стране лекара вештака специјалисте за судску медицину, специјалисте за патологију, те ДНК анализа.

За лицима Бекиром Шахиновићем, Хаснијом Шехићем, Зеином Шарић, Агом Дупановићем, Шером Ракићем, Вахидом Војић, Фатимом Војић, Алдином Војић, Сабиром Колаковић и Сафијом Шехић, још увек се трага, а који се налазе на списку Института за нестала лица Босне и Херцеговине број 03/1-40-2-3523/11 од 13.09.2011. године. Да су исти несумњиво лишени живота у

предметном догађају од 23. септембра 1992. године у Дуљцима, утврђено је на основу исказа сведока Тахире Хајрулаховић, Изета Војића, Ракић Рифета, Асима Војића и Шехерзаде Хеџић, те исказа сведока оштећених, који нису били очевици, али су у овом догађају изгубили своје најближе сроднике, и имају посредна сазнања о дешавању у Дуљцима, и то Селме Кулдије, Сеада Дупановића, Сабине Шарић, Алмира Шехића, Ахмета Шахиновића, Зухре Дупановић, Хусеина Шехића, Хасе Шарића, Војић Исмета и Фирдуза Ракића.

О убиству Алдине Војић, која је имала само 13 година и чији земни остаци још нису пронађени, посведочили су [REDACTED] и Шехерзада Хеџић, [REDACTED] који је навео да је убијена и једна девојчица између 10 и 13 година, којој је у леђа пуцао Гојко Ђурић, а што је и сам окривљени потврдио у својој одбрани.

Такође, да је критичном приликом лишен живота Шеро Ракић (чији остаци нису пронађени) у штали која је потом запаљена, утврђено је из исказа сведока очевидача Рифета Ракића и Беће Дупановића, које је првостепени суд правилно прихватио као уверљиве, детаљне, те међусобно сагласне.

С обзиром на напред наведено, правилан је закључак првостепеног суда да одбрана неосновано указује да, осим утврђеног идентитета за Сафију Шахиновић, Сенију Војић, Муху Дупановића, Меху Дупановића, Садету Мујић, Исмету Џаферагић и Хасу Насуфовића, за остала лица наведена у оптужници нема података, јер обдукцијом није утврђен узрок њихове смрти, и њихови посмртни остаци нису пронађени и није извршена њихова обдукција, те да се, сходно томе, не може поуздано утврдити да ли су, на који начин, када, где и од кога они лишени живота.

И према оцени већа Апелационог суда у Београду, Одељење за ратне злочине, жалбени наводи браниоца окривљеног, који се односе на чињеницу да из потребне документације произлази да нема података о узроцима смрти, су неосновани, односно немају утицаја на правилност и потпуност утврђеног чињеничног стања од стране првостепеног суда у погледу броја и идентитета лица која су у критичном догађају лишена живота, с обзиром на постојање исказа сведока и оштећених у том делу, а постојећи материјални докази не искључују такве исказе, односно у конкретном случају не постоје материјални докази који би били тим исказима супротни.

Имајући у виду да су све одлучне чињенице правилно и потпуно утврђене, према оцени већа Апелационог суда у Београду, Одељење за ратне злочине, првостепени суд је правилно извео закључак о правној оцени и радњи окр. Ђуре Тадића, те правилно одлучио о његовој кривици и правном квалификацијом из члана 142 став 1 КЗ СРЈ у вези члана 22 КЗ СРЈ, правилно је примењен закон, јер се у радњама окривљеног стичу, како објективна, тако и субјективна обележја кривичног дела за које је оглашен кривим.

Испитујући првостепену пресуду у делу одлуке о кривичној санкцији, а по жалбама Тужиоца за ратне злочине и браниоца окр. Ђуре Тадића, веће Апелационог суда у Београду, Одељење за ратне злочине је нашло да је жалба јавног тужиоца основана.

Према оцени већа Апелационог суда у Београду, Одељење за ратне злочине, првостепени суд је правилно утврдио и ценио олакшавајуће околности на страни окр. Ђуре Тадића, односно његове личне и породичне прилике, тј. да је [REDACTED] те његову животну доб, односно да се ради о лицу старости [REDACTED], што је утврђено из извода из казнене евиденције за окривљеног. Међутим, веће Апелационог суда у Београду, Одељење за ратне злочине, а што се основано указује и жалбом Тужиоца за ратне злочине, налази да првостепени суд није у довољној мери ценио отежавајуће околности на страни окр. Ђуре Тадића, а то су тежина извршеног кривичног дела и настале последице, као и околности под којима је дело извршено, односно да је критичном приликом лишено живота осамнаест лица, у највећем броју жена и старијих мушкараца, као и девојчица старости 13 година, те током овог кривичног поступка, од стране првостепеног суда, несумњиво утврђену чињеницу да је дело извршио из освете, према лицима која нису представљала никакву опасност, нити за њега, нити за његове саизвршиоце, а углавном их нису ни познавали, при чему се тешка последица овог кривичног дела огледа у чињеници да преживели оштећени, из овог критичног догађаја, као и они којима су у овом догађају страдали најближи, осећају велике трауме и последице до дана данашњег.

С обзиром на напред наведено, веће Апелационог суда у Београду, Одељење за ратне злочине, усвајањем жалбе Тужиоца за ратне злочине, првостепену пресуду је, у делу одлуке о кривичној санкцији, преиначило, тако што је окр. Ђуру Тадића осудило на казну затвора у трајању од 13 година, налазећи да је оваква казна адекватна, те сразмерна тежини извршеног кривичног дела, проузрокованим последицама, околностима под којима је кривично дело извршено, степену кривичне одговорности окривљеног, и као таква неопходна за остваривање сврхе кажњавања из члана 33 КЗ СРЈ. С тим у вези, наводи из жалбе браниоца окр. Ђуре Тадића, да је преоштро утврђена санкција за окривљеног, оцењени су као неосновани.

Такође, према оцени већа Апелационог суда у Београду, Одељење за ратне злочине, жалбом браниоца окривљеног неосновано се првостепена пресуда побија и у делу одлуке о трошковима кривичног поступка, с обзиром да је правилно поступио првостепени суд када је окр. Ђуру Тадића обавезао да на име паушала плати износ од 10.000,00 динара, имајући у виду дужину трајања и сложеност овог кривичног поступка, те имовно стање окривљеног, док ће се о трошковима кривичног поступка, односно о висини истих, одлучити посебним решењем, а све на основу одредбе члана 261, 262 и 264 ЗКП.

Имајући у виду све напред наведено, Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине, на основу одредбе члана 459 став 1 ЗКП и члана 457 ЗКП, донео је одлуку као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Росанда Цеврдановић-Савковић

Председник већа-судија
Синиша Важић

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Токић

Jasmina Tokic

